

B. MÜLLER MAGDA SZINDBÁD A HALHATATLAN.

112 oldal, 98 fekete-fehér,
illetve színes fényképpel
és Huszárik Zoltán rajzaival,
24x24,5 cm.

MFFA, ISBN 963 8740 20 5

Amikor az ember átél valamit, akár egy csodálatos élményt is, még nem tudja, hogy az az élmény idővel kihullik-e az emlékezetéből, vagy bűvópatakként vissza-visszajön, hogy aztán idővel egyre terebélyesedjék, és egy egész életszakasz szimbólumává váljon. A Szindbádról is tudtuk rögtön, hogy jó film, Huszárikról, Latinovitsról, Sára Sándorról, nota bene Krúdyról is, hogy kicsodák, de hogy ez az életünknek ekkora része lesz, hogy önálló életre kel bennünk, ahhoz az idő kellett, hogy kiderüljön. Akkor talán, amikor a Szindbád-film készült, amikor azt a filmet néztük a moziban, még volt közös kultúránk, volt közös nyelvünk, egyáltalán, volt nyelvünk, a *meleg* nem homoszexuálist jelentett, hanem meleget, a *polgár* nem fideszest, hanem polgárt, a fellelhető egyetlen párt is csak *ami* volt és nem *aki*, és ugyan az egész ország a

sorok között olvasott, de a sorok közül is emberi tartalmakat sikerült kiolvasni, és száz embernek sem százfélet, csak egyet. Legenda ez már csak, éppúgy, mint Szindbád legendája, amit

B. Müller Magda fotói segítenek itt megidézni, és ez sem volt egyszerű dolog. Mert nem volt elég a forgatásokon a képeket elkészíteni, ez ugye kenyérkereset volt, nagy tehetséggel és hivatástudattal végezve, hanem a képeket utóbb – más filmek mások által készített képeivel együtt – meg is kellett menteni, aztán megőrizni, katalogizálni, feldolgozni, és újra és újra megmenteni. Törvényszerű-e, hogy ebbe valaki belegebedjen, vagy legyen felhőtlen az öröm, hogy legalább – és eddig – sikerült? Ez is része a Szindbád-legendának, ahogy része a magyar kultúra történetének is.